

persones d'alta situació social, les quals, n'estem convençuts, foren sorpreses en la seva bona fe. I preparats els astres de combat, llançaren repetides denúncies, acusant el Sindicat de coaccions morals i materials i fins de greus pecats polítics (essent així que no ha fet mai cap mena de política) que decidiren a les autoritats, en el seu desig de fer justícia, a clausurar el Sindicat i a sumarar la Il·lustre Junta de Govern del Col·legi Oficial de Metges de la Província de Barcelona.

La qüestió està a mans de la justícia militar i esperem que la raó s'obrirà pas.

No en parlarem més, sinó fos per rectificar una afirmació errònia continguda en un article aparegut a "El Diluvio" molts pocs dies després de la clausura, signat amb el pseudònim de "Fray Gerundio". En l'esmentat article es deia:

"...Pero lo que ha llenado el vaso ha sido la decisión del Colegio o Sindicato (es la misma cosa) de obligar a los médicos de los Dispensarios gratuitos, como son los de la Cruz Roja, Patronato de Pompeya, Centro de Defensa Social y otros muchos, que realizan una obra tan caritativa como humanitaria, a cobrar una peseta o dos a cada enfermo, dinero del que luego dispondría el Colegio..."

Això és absolutament fals; la Secció de Barcelona del Sindicat de Metges de Catalunya en els treballs que feia per aconseguir per als metges que treballen en Dispensaris públics, una justa remuneració del seus serveis, acceptava a títol benèfic l'assistència gratuïta als pobres i el cobrament d'una peseta per servei als que fossin assistits i no sofrissin aquesta condició; pessetes que s'administrarien i repartirien segons normes que establiria a cada Dispensari el seu cos facultatiu.

Creiem haver de fer aquesta rectificació per ésser l'alludit article l'únic treball publicat a ran de la clausura del nostre Sindicat, i perquè aquella afirmació despertava idees absolutament disconformes amb el veritable procedir de les organitzacions professionals mèdiques, existents en aquella data.

ACONIT

Ponència sobre el segur obligatori de malaltia

La classè mèdica no pot menysprear l'ocasió que amb motiu de la informació pública disposada pel Ministeri de Treball, sobre alguns punts de la assegurança social de malaltia, se li ofereix per a emetre judici fins en qüestions aparentment apartades de l'esfera professional, però consensuat de que no hi ha en aquesta modalitat de la medicina social cap aspecte que no afecti mes o menys directament

al metge, ha d'acudir-hi no sense fer constar abans que es ratifica en un tot en les conclusions que en la Conferència de Barcelona va crearer aprovades i que mes tart en les conclusions oficials foren omeses o tergiversades i proclama com principi "la llibertat, fins els límits de lo possible, de metge i de farmàcia" i que "el subsidi als assegurats serà satisfet en metàlic, però podrà ser-ho en forma sempre d'una equivalència, garantitzant de manera tal el treball del metge".

Afirma, també, que d'implantar-se el segur social de malaltia, deu apartar-se de les normes mercantils i assentar-lo sobre mes sòlides bases de justícia social, a fi de que sigui pràctica realitat l'efectivitat del segur amplament eficaç, a quina obra la classe mèdica oferirà son decidit i mes entusiast concurs que sense ésser immodestos es pot dir indispensable.

I, si per lamentable confusió de ço simple amb ço practicament realitzable i amb pactes am i ço molt dolent que hi ha en l'assegurança d'iniciativa particular, s'intentés l'edificació d'altre tan trascendental obra fonamentant-la damunt fràgil basament, abans de contribuir a espatllar una funció que per falta de mitjans econòmics eficaços no pugui plenament omplir la finalitat, la classe mèdica, conscient de llur deure farà públics els seus fonaments recels i no prestarà cordialment la seva col·laboració a mesquines i parcials solucions del problema del segur.

Fetes aquestes afirmacions a guisa de pròleg, passem a l'exposició del nostre informe sobre cada un dels enunciats del programa.

I—Quins deuen ésser els beneficiaris del segur d'enfermetat.

Si el segur està destinat a socorrer al que per motiu de malaltia es trobi temporalment impossibilitat per treballar, es evident que en deuen ésser beneficiaris tots els que viuen de son treball, tant si treballen per compte propi com per compte d'altri, i com la limitació del producte econòmic del treball es molt difícil de reduir a una quantitat fixa en moneda i mes fer-la adaptable per a tots, creiem preferible fixar son valor en el d'un jornal tipus o sigui en el valor mig dels jornals dels treballadors manuals caps de família en un municipi, comarca o regió, per creure-ho així mes adaptable a les condicions de lloc i a les oscil·lacions de la riquesa, i fixant millor el valor de cost de la malaltia, pot al mateix temps donar mes equitatiu socors a l'assegurat i proporcionada retribució al treball mèdic.

Per lo que al primer anunciat formula les següents conclusions:

Seran beneficiaris del segur amb caràcter obligatori:

a) Els que amb els mitjans que els proporció-